

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **X. X.**, nar. X,
státní příslušností X,
t.č. ve X
zastoupen Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem
sídlem Varšavská 714/38, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2025, č. j. OAM-1467/ZA-ZA15-LE05-EX-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze udělit. S žalobcem je souběžně vedeno řízení o jeho vydání do cizího státu podle ust. § 87 a násl. zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve

věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZMJST“), v jehož průběhu bylo pravomocně rozhodnuto o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítal nesprávnost závěru žalovaného, že se dopustil na Ukrajině trestného činu, který je vážným zločinem ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zpochybnil přitom poměrně vysokou intenzitu kopnutí do hlavy poškozeného v rámci skutku, který je žalobci na Ukrajině kladen za vinu. Připomněl též, že v jiné věci žalovaný kopnutí do obličeje za vážný zločin nepovažoval, proč je otázkou, proč ve věci žalobce dospěl k opačnému závěru. Žalobce dále považoval přinejmenším za předčasný závěr žalovaného o vážném zločinu ve smyslu zákona o azylu založený na tom, že předmětný zločin odpovídá trestnému činu těžkého ublížení na zdraví podle ust. § 143 (českého) trestního zákoníku. Měl tak za to, že kvalifikace trestního činu, který je mu ukrajinskými orgány činnými v trestním řízení kladen za vinu, coby vážného zločinu podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nemůže obstát, neboť je v rozporu se zásadou *in dubio mitius*.
3. Dále žalobce namítal, že u něj není dáno důvodné podezření, že se vážného zločinu dopustil. Žalovaný podle jeho názoru v tomto směru nesprávně vycházel z rozhodnutí extradičních soudů, které ale rozhodovaly pouze o tom, zda je vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajině možné z hlediska splnění podmínek ust. § 91 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, a nikoli o vině žalobce či důvodnosti podezření. Žalovaný také podle žalobce během pohovoru dne 1. 11. 2024 nepoložil žádnou otázku týkající se důvodnosti podezření, že se dopustil vážného zločinu, ani dále nijak nedal najevo, že se hodlá vylučující klauzulí podle ust. § 15a zákona o azylu zabývat. Žalobce tedy neměl možnost se k důvodnosti podezření vyjádřit. To podle žalobce nemůže být zhojeno tím, že byl mezi podklady rozhodnutí zařazen i extradiční spis, k němuž se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí také vyjádřil. V souvislosti s podklady rozhodnutí žalobce také namítal, že po seznámení se s těmito, byl opravován překlad klíčových částí extradičního spisu z ukrajinštiny do češtiny, což není v napadeném rozhodnutí uvedeno, když žalovaný tuto skutečnost uvedl až ve vyjádření žalobě proti nečinnosti, která byla projednávána Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 19/2015. Pokud tedy došlo k opravě překladu, měl dát žalovaný žalobci možnost se s touto opravou ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit ještě před vydáním rozhodnutí. Žalobce proto uzavřel, že napadené rozhodnutí musí být pro nepřezkoumatelnost a vady správního řízení zrušeno.
4. Žalovaný se též podle žalobce jen velmi stručně v napadeném rozhodnutí zabýval jeho věcnými námitkami proti ukrajinskému obvinění, když napadené rozhodnutí nenabízí žádné vysvětlení žalobcem kritizovaného postupu ukrajinské policie v prvním měsících vyšetřování. Žalovaný se rovněž podle žalobce nevypořádal dostatečně s dalšími žalobcem vyjmenovanými pochybeními ukrajinské policie zejména v podobě výsledku svědků s odstupem 6 či 16 měsíců od spáchání skutku a s podezřením, že ukrajinská policie zpětně vyráběla důkazy. Též proto má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
5. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce také v tom, že žalovaný neprovedl žádné posouzení důkazů a že se nevypořádal s podezřením žalobce na fingovanost

celého případu, které žalobce pojal s ohledem na odlišnosti výčtů důkazů ve dvou různých ukrajinských dokumentech z téhož trestního řízení. Žalobce rovněž shrnul skutečnosti, pro které se mu jeví postup ukrajinských orgánů činných v trestním řízení jako podezřelý a nevěrohodný. Úvahy v tomto směru pak sám sice označil za spekulativní, nicméně faktem podle něj je, že postup ukrajinských orgánů nedává z hlediska standardní snahy vyšetřit určitý trestný čin smysl. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2022, sp. zn. 6 Azs 204/2022, a ze dne 31. 3. 2011, č.j. 4 Azs 60/2007-136, dodal, že je to právě žalovaný, koho tíží důkazní břemeno ohledně důvodnosti podezření proti žalobci.

6. K otázce vlastní věrohodnosti žalobce vysvětlil, že o zkorumpované ukrajinské policii ve správním řízení nehovořil z důvodu procesní strategie a pokud v jeho pohovoru žalovaný objevil nesrovnalosti, nemohl z nich učinit závěr o nevěrohodnosti žalobce při posuzování vylučující klauzule, neboť zde leží důkazní břemeno výlučně na správním orgánu.
7. Závěrem žalobce vytkl žalovanému, že neobstaral celý ukrajinský trestní spis. Nelze přitom přijmout tvrzení žalovaného, že mu v tom brání ustanovení § 19 odst. 2 zákona o azylu, neboť v případě žalobce není původcem jeho pronásledování ukrajinský stát, nýbrž ruský stát. Navíc podle žalobce je ukrajinským orgánům známo, že pobývá v České republice, který se zabývá jeho vydáním, a neexistuje tedy nic, co by české orgány mohly ukrajinské straně ohledně jeho osoby prozradit.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se povahou a závažností činu žalobce včetně hrozícího trestu a mírou účasti žalobce na trestné činnosti detailně zabýval na str. 10 – 13 napadeného rozhodnutí. S odkazem na ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu konstatoval, že si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Není oprávněn přezkoumávat rozsudek příslušného soudu a je jím naopak vázán.
9. Žalovaný dále uvedl, že v případě žalobce byly naplněny podmínky vylučující klauzule podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když s odkazem na extradiční spis zde bylo dáno důvodné podezření, že se žalobce dopustil vážného zločinu.
10. Žalovaný též poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Měl za to, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. V podrobnostech přitom odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis s tím, že námitky žalobce uvedené v žalobě shledal irelevantními.
11. Navrhl proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
13. Žalobce podal dne 29. 10. 2024 prostřednictvím svého zástupce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V této žádosti uvedl předně, že o udělení mezinárodní ochrany žádá, protože na Ukrajině zuří válka a agresivní akce ruské armády zasahují celé území Ukrajiny, a je tak

podle něj dán především důvod udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Odkázal přitom na dosavadní praxi žalovaného a jeho aktuální zprávy o Ukrajině, podle kterých všechny části Ukrajiny čelí masivnímu ostřelování.

14. Posléze žalobce dne 1. 11. 2024 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy uvedl, že je X státní příslušnosti i národnosti a X náboženského vyznání. Nevývíjel žádnou politickou aktivitu a nebyl členem žádné politické strany, ani skupiny. Je ženatý a má dvě děti s tím, že manželky i obě děti nyní pobývají v České republice. V zemi původu žil v X v X. Ze země původu naposledy vycestoval v roce 2021 na základě polského pracovního víza do Polska a přibližně po roce odjel do České republiky, kde pobývá od konce února 2022, měl dočasnou ochranu, ale nemohl si ji prodloužit, jelikož musel odevzdat svůj pas soudu. Nikdy ani jinde o mezinárodní ochranu nežádal. Je zdravý, s ničím se neléčí a nemá žádná zdravotní omezení. Uvedl dále také, že na Ukrajině nebyl trestně stíhán ani odsouzen za spáchání trestného činu. Naproti tomu doplnil, že Česká republika rozhodla o jeho vydání na Ukrajinu za účelem trestního stíhání. Závěrem jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl to, že pražský soud rozhodl o jeho vydání na Ukrajinu a že se obává o svůj život z důvodu války na Ukrajině.
15. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2024, č. j. Nt 421/2023, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024, sp.zn. 14 To 62/2024, bylo rozhodnuto o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2024, č. j. MSP-964/2023-MOT-T/35, Ministr spravedlnosti České republiky rozhodl o vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu, a to pro podezření ze spáchání trestného činu úmyslného těžkého ublížení na zdraví podle čl. 121 části 1 trestního zákoníku Ukrajiny.
16. Z žádosti Úřadu generálního prokurátora Ukrajiny o vydání k trestnímu stíhání na Ukrajinu ze dne 15. 9. 2023, č. 19/1/2-29720-23, se podává, že důvodem žádosti o vydání žalobce je trestní stíhání žalobce pro úmyslný trestný čin podle čl. 121 odst. 1 trestního zákoníku Ukrajiny (úmyslné vážné tělesné zranění), pro který je žalobce ohrožen trestní sazbou trestu odnětí svobody na 5 až 8 let. Skutek, pro který je žalobce stíhán, spočívá v úmyslném vážném ublížení na zdraví s následkem nevratného znetvoření obličeje poškozeného. Promlčecí doba trestní odpovědnosti za předmětné jednání dosud neuplynula.
17. Z usnesení X okresního soudu č.j. 595/276/17 ze dne 9. 3. 2023, se podává, že tento soud k návrhu vyšetřovatele rozhodl o zadržení žalobce mimo jiné na základě závěru o důvodnosti podezření žalobce ze spáchání úmyslného těžkého ublížení na zdraví.
18. Z kopie příslušných částí trestního zákoníku Ukrajiny se mimo jiné podává, že sazba trestu odnětí svobody u trestného činu, pro který byl žalobce vydán, činí pět až osm let, když při této trestní sazbě je předmětný trestný čin zákonem kvalifikován jako závažný zločin s promlčecí dobou 10 let, kterážto se pozastaví, pokud se pachatel vyhnul trestnímu nebo soudnímu řízení.
19. Z protokolu o vazebním zasedání u Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2023 a z protokolu o veřejném zasedání u Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2024 se mimo jiné podává, že žalobce trestnou činnost, pro kterou byl vyžádán, popírá.
20. Dne 1. 11. 2024 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o mezinárodní ochranu, kdy uvedl mimo jiné, že se narodil X v obci X na X, v X, je státním příslušníkem X, X národnosti, dorozumí se ukrajinsky, hlásí se ke X náboženství, nebyl členem žádné politické strany a

nevyvíjel žádnou politickou aktivitu. Je ženatý, kdy manželství bylo uzavřeno v roce X na Ukrajině. Manželka má v České republice dočasnou ochranu. Mají dva syny rovněž pobývajících v České republice. Poslední bydliště žalobce v zemi původu bylo v obci X, okres X, kde byl naposledy v roce 2001. Z Ukrajiny naposledy vycestoval v roce 2021, kdy jel do Polska autobusem na polské pracovní vízum. Byl tam skoro rok a poté, co začala válka na Ukrajině, přicestovala jeho rodina do České republiky, a proto odjel z Polska do České republiky za nimi. Od té doby zde pobývá jako poživatel dočasné ochrany. V minulosti o mezinárodní ochrany v České republice ani jiných státech nežádal. Je zdravý, s ničím se neléčí a nemá žádné zdravotní omezení. K dotazu na aktuální nebo v minulosti vedené trestní stíhání nebo odsouzení za spáchání trestného činu uvedl, že ne, aby následně doplnil, že na Ukrajině dosud nebylo odsouzen, ale Česká republika rozhodla o jeho vydání na Ukrajinu za účelem trestního stíhání. K důvodům své žádosti uvedl, že se obává o svůj život z důvodu války na Ukrajině, když soud rozhodl o jeho vydání.

21. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 1. 11. 2024 žalobce výše uvedené skutečnosti blíže rozvedl. Konkrétně sdělil, že se bojí návratu na Ukrajinu, neboť je na celém jejím území nebezpečno, stále tam létají rakety. Když pobýval na Ukrajině, tak žádné problémy neměl, vše bylo v pořádku. Na Ukrajině nebyl trestně stíhán ani odsouzen. K důvodům rozhodnutí o jeho vydání na Ukrajinu uvedl, že se to týká trestní věci. Jeden člověk byl v roce X zraněn za účasti mnoha lidí. Žalobce s tím člověkem nemá nic společného, neznal jej, ale byl u toho, když ten člověk byl zraněn. Nikdy nebyl na policii, od roku 2017 cestoval do Polska a vracel se domů a nic se nedělo. V roce 2023 jej začala hledat policie. Až v České republice zjistil, že jej na Ukrajině hledají. Ze země původu v roce 2021 vycestoval za účelem výdělků. Když se dozvěděl o tom, že je hledán ukrajinskými státními orgány, věděl již o čem jde, takže nezkoušel nic zjišťovat. Má informace, že by jeho trestní odpovědnost mohla být promlčena, ale neví, v jakém stadiu se ta věc na Ukrajině nachází. Pokud by nebyla na Ukrajině válka, tak by tam bez problémů byl ochoten absolvovat trestní stíhání. Bojí se o svůj život z důvodu války na území Ukrajiny, není tam bezpečno, stále dochází k bombardování a každou chvíli se to tam může zhoršit. Zástupce žalobce poté závěrem doplnil, že žalobce neuznává vinu za skutek, pro který má být vydán na Ukrajinu.
22. Žalovaný si za účelem posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany opatřil i písemný materiál Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, označený jako „Ukrajina – Politická a bezpečnostní situace“ ze dne 17. 1. 2024, z něhož se podává, že prakticky celé území Ukrajiny je postiženo válkou zahájenou vojsky Ruské federace.
23. Žalovaný umožnil žalobci seznámit se k podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Žalobce se následně k podkladům rozhodnutí vyjádřil písemně tak, že namítl neaktuálnost zprávy o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině, vyjádřil názor, že podklady z extradičního řízení nemohou nic změnit na tom, že žalobci na Ukrajině hrozí vážná újma z důvodu válečného konfliktu, a zpochybnil důvodnost podezření ze spáchání vážného zločinu ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
24. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, s nímž byl žalobce seznámen v českém jazyce dne 6. 3. 2025 a stejného dne si převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
26. Soud k projednání věci nařídil ústní jednání, jehož se žalobce osobně zúčastnil prostřednictvím videokonference za přítomnosti svého zástupce i tlumočníka jazyka ukrajinského zajištěného zástupcem žalobce v jednací síni (ustanovení tlumočníka soudem nepožadoval – viz. čl. 29). Při jednání setrval žalobce na svém stanovisku a procesních návrzích.
27. Soud po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu a z dokazování v rámci jednání, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících předpisů.
28. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
29. Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu *se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
30. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
31. Podle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*
32. Nepřezkoumatelností rozhodnutí se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Kupř. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek

Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45).“ (Srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 26/2020-43, nebo ze dne 27. 5. 2022, č. j. 3 As 25/2020-58). Zdejší soud také připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29).

33. Jak tedy vyplývá ze závěrů citované judikatury, musí být z odůvodnění správního rozhodnutí mimo jiné seznatelné, *proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené*. Také musí být zřejmé, *proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené* (k tomu srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V těchto ohledech napadené rozhodnutí ob stojí a námitka žalobce spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti důvodná není.
34. Žalovaný předně nevycházel pouze z rozhodnutí extradičních soudů, jak namítal žalobce, nýbrž i z dalších podstatných podkladů z celého extradičního spisu, kteréžto učinil součástí správního spisu. Tvrzení žalobce, že mu žalovaný v rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu nepoložil žádnou otázku týkající se trestné činnosti, ze které je na Ukrajině podezříván, nemá oporu v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z něhož se naopak podává mimo jiné, že byl dotazován výslovně na to, zda je mu známo, ze jakého důvodu bylo rozhodnuto, že má být vydán na Ukrajinu, načež žalobce rámcově objasnil, o č se jedná, a svou vinu popřel. Žalobce byl rovněž dotazován na případné materiály k trestnímu stíhání a k tomu, zda má v souvislosti s trestním stíháním na Ukrajině nějaké obavy. Z takových dotazů správního orgánu bylo lze podle zdejšího soudu seznat, že se vylučující klauzulí podle ust. § 15a zákona o azylu může zabývat. Z písemného vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí před jeho vydání pak také vyplývá, že si je žalobce této možnosti i sám vědom. Žalovaný se rovněž v míře umožňující soudní přezkum vypořádal s námitkami žalobce směřujícími ke zpochybnění důvodnosti podezření, že se dopustil vážného zločinu, a to včetně podezření na fingování případu a na nevěrohodný a nestandardní postup ze strany policie (srov. zejm. str. 13 napadeného rozhodnutí). Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž neopomenul uvést, že obstaral překlad věty posledního odstavce na str. 1 usnesení X okresního soudu č.j. 595/276/17 ze dne 9. 3. 2023. Žalovaný sice, pravda, procesně pochybil, když ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil žalobci seznámit se s tímto podkladem a následně se k němu vyjádřit, nicméně se nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť výrok napadeného rozhodnutí není o tento podklad opřen, když jím byla toliko odstraněna žalobcem namítaná nejasnost původního překladu jedné věty. Žalobce současně ani věcně k tomu podkladu nenamítal.
35. Na str. 10 – 12 napadeného rozhodnutí se správní orgán zabýval vlastním posouzením otázky, zda jednání, jehož se měl žalobce na Ukrajině podle tamních orgánů činných v trestním řízení dopustit, lze kvalifikovat jako vážný zločin ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný byl povinen k takovému posouzení přistoupit, neboť jiné právními předpisy (než-li zákon o azylu) tento pojem neobsahují (a tudíž ani nevymezují) a současně nebyla tato otázka posuzována jinými orgány. Žalovaný dále postupoval v rámci svého posouzení této otázky správně, když se nejprve opřel o rozlišení trestných činů na

přečiny a zločiny podle (českého) trestního zákoníku a v dalších úvahách neopomenul rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č.j. 6 Azs 309/2016-28, v intencích jehož právní věty „pojem „vážný zločin“ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“ dále žalobci za vinu kladené jednání posuzoval.

36. Vyšel přitom z popisu skutku, pro který je žalobce ukrajinskými orgány trestně stíhán, spočívajícího v napadení poškozeného kopem do obličeje, kterým mu měl způsobit zranění v podobě zavřených zlomenin kosti hřbetu nosu, pravé kosti jařmové, pravého jařmového oblouku, zevní stěny pravé čelistní dutiny a zevní stěny pravé očníce, zavřené poranění hlavy s otřesem mozku, odřeninami a podlitinami na obličeji, která nebyla provázena život ohrožujícími jevy, se zdravotní poruchou přetrvávající více než tři týdny. Z příslušné části trestního zákoníku Ukrajiny (čl. 121) pak vyplývá, že žalobce je za předmětné jednání kvalifikované jako úmyslné závažné ublížení na zdraví ohrožen trestní sazbou trestu odnětí svobody v trvání 5 – 8 let. Je tedy na místě i srovnání právní kvalifikace a trestní sazby podle českého a ukrajinského trestního zákoníku, kdy by se podle české trestního zákoníku jednalo o zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 s trestní sazbou 3 – 10 let trestu odnětí svobody a podle ukrajinského trestního zákoníku o závažný zločin úmyslného těžkého ublížení na zdraví podle čl. 121 s trestní sazbou 5 – 8 let trestu odnětí svobody. Zdejší soudu se proto i s ohledem na toto srovnání ztotožňuje se závěrem žalovaného, že jde v tomto případě o zločin, který je obecně považován za vážný. Soud zde totiž nenalezl žádný rozumný důvod k tomu, aby je za vážný nepovažoval, jestliže trestní předpisy obou zemí hovoří o kvalifikaci zvlášť závažný zločin, resp. závažný zločin.
37. Soud také považuje za správné a přiměřené úvahy žalovaného ohledně jednání žalobce, z něhož je podezírán, uvedené zejm. na str. 12 napadeného rozhodnutí, a zcela se ztotožňuje s tím, že útok kopem velké razance do hlavy poškozeného z malicherného důvodu, kterým byla způsobena delší dobu trvající porucha zdraví a zejména znetvoření obličeje poškozené lze s přihlédnutím ke shora uvedenému posuzovat jako vážný zločin ve smyslu ust. §15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť jde nepochybně o násilné jednání směřující proti lidskému životu a zdraví, kteréžto není na místě jakkoli bagatelizovat.
38. Soud dále neshledal důvodnou ani námitku žalobce spočívající v tom, že není dáno důvodné podezření, že se žalobce dopustil vážného zločinu. Žalovaný dostatečně důvodnost podezření, že se žalobce dopustil vážného zločinu, odůvodnil odkazem nejen na pravomocné extradiční rozhodnutí, ale také odkazem na podklady předložené ukrajinskou stranou v rámci celého extradičního řízení, jež jsou rovněž součástí správního spisu (zejm. usnesení X okresního soudu č.j. 595/276/17 ze dne 9. 3. 2023 a oznámení o důkazech ze dne 24. 8. 2023) i odkazem na to, že i sám žalobce uvedl, že se nacházel na místě činu v době, kdy měl být vůči poškozenému čin spáchán, tj. že skutek se skutečně stal a žalobce byl přinejmenším u toho. Je tedy krajně nepravděpodobné, že by skutek byl ze strany ukrajinských orgánů činných v trestním stíhání vykonstruovaný.
39. Žalovaný se rovněž dostatečně na str. 13 napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce, kterými zpochybňoval postup ukrajinských orgánů činných v trestním řízení. Soud

zde má rovněž ve shodě s žalovaným za to, že žalobcem snesené výtky ohledně podezřelého či podivného postupu ukrajinské strany nijak nevylučují důvodnost podezření žalobce ze spáchání vážného zločinu a nelze z nich bez dalšího dovozovat zaujatý či jakkoli nezákonný postup vůči žalobci.

40. Na návrh žalobce soud v rámci nařízeného jednání provedl některé další důkazy zajištěné jím z ukrajinského trestního spisu, a to protokoly o výsleších poškozeného a svědků v ukrajinštině opatřené vlastním stručným překladem jejich relevantních částí, jejichž správnost ověřil na jednání přítomný tlumočník jazyka ukrajinského, kdy proti tomu postupu nebylo ze strany účastníků žádných námitek. Z těchto výslechů však soud zjistil, že poškozený i svědci se vesměs shodují v tom, že žalobce poškozeného napadl razantním kopem do obličeje a způsobil má vážné zranění vyžadující hospitalizaci. Lze jistě zaznamenat určité nesrovnalosti v detailech útoku žalobce jako například to, že svědek X. X. uvedl kop žalobce levou nohou, avšak svědkyně X. X. (manželka poškozeného) uváděla kop pravou nohou, avšak tyto rozpory jsou takového charakteru, že mají své místo až v při rozhodování o vině žalobce v rámci samotného trestního řízení, ale nejsou způsobilé zpochybnit závěr o důvodnosti podezření, že se žalobce dopustil vážného zločinu. To mimo jiné platí zvláště s ohledem na to, že se svědci i přesto shodli na poškození pravé části obličeje napadeného, jehož rozsah následně potvrdil i svědek X. X. coby vedoucí stomatologického oddělení X nemocnice, ve které byl poškozený vyšetřen, a to v rámci svého výslechu ze dne 23. 1. 2017. Soud tak na tomto místě shrnuje, že výsledky dokazování v rámci nařízeného jednání převážně důvodnost podezření, že se žalobce dopustil vážného zločinu, potvrzují. Veškeré žalobcem z těchto důkazů identifikované a následně namítané rozpory jsou takového rázu, jež má své místo až při rozhodování o vině žalobce, což není úkolem žalovaného ani zdejšího soudu, pro který je podstatné to, že k závěru o důvodnosti podezření bylo žalovaným shromážděno podkladů dostatek a že výsledky dokazování v rámci jednání v projednávané věci tento závěr jen potvrzují.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 14. května 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce